

De skattemæssige problemer vedrørende de heromhandlede ydelser er nærmere behandlet i bilag 2 til kommissionsudkastet, hvis synspunkter man har ment at kunne tilslutte sig.

Efter gældende ret skal den, der er berettiget til ydelser af den nævnte art, ikke medregne retten til sin skattepligtige formue — en tilsvarende regel er foreslået i § 98, nr. 4, — og den forpligtede kan fradrage den kapitaliserede værdi af ydelsen ved sin formueopgørelse. Denne fradragsret medfører ikke sjældent, at formuer undrages beskatning derved, at en person overlader formuen til en anden mod, at denne forpligter sig til at erlægge en årlig ydelse til overdrageren.

De årsydelser, som den forpligtede præsterer, kan han i deres helhed fradrage ved opgørelsen af sin skattepligtige indkomst, forsåvidt forpligtelsen er påtaget mod vederlag, jfr. forslaget § 15, nr. 7, uagtet en del af årsydelsen ret beset repræsenterer afdrag på gæld. Når man indkomstmæssigt behandler hele ydelsen som fradragsberettiget, synes det ikke rimeligt i formueskattemæssig henseende at betragte forpligtelsen som gæld. Skattelovskommissionen anstiller overvejelser angående den teoretisk rigtige beskatningsmåde, som imidlertid opgives, da den må anses for yderst upraktisk, og kommissionen konkluderer herefter i, at årsydelse, forsåvidt forpligtelsen er påtaget mod vederlag, tillades fradraget fuldt ud ved indkomst-opgørelsen, og at retten til ydelserne ikke skal medregnes i den berettigedes formue, medens på den anden side den forpligtede ikke kan fradrage forpligtelsen som gæld ved sin formueopgørelse.

Til stk. 2 d. I henhold til de årlige ligningslove, senest lovbekendtgørelse af 22. december 1953 § 10, kan lån, der optages mod sikkerhed i livsforsikringspolicer, tegnet efter den 30. november 1939, kun bringes til fradrag i den skattepligtige formue, forsåvidt angår den del af lånesummen, der overstiger forsikringens tilbagekøbsværdi.

Ligningslovens regel finder ikke anvendelse på forsikringer, for hvis vedkommende præmiebetalingen strækker sig over mindst 10 år, og hvis tilbagekøbsværdi ikke er vilkårligt forøget ved ekstraordinære præmieindskud.

Skattelovskommissionen foreslog (kommissionsudkastets § 57 — bemærkningerne side 111) en ændring i to retninger, nemlig dels, at ligningslovenes regler skulle komme til anvendelse på samtlige kapitalforsikringer, hvad enten de var tegnet før eller efter 30. november 1939, dels, at fradragsretten opretholdtes i det omfang, hvori lånebeløbet svarede til den kapitalforsikringsværdi, som debitor i medfør af reglen i kommissionsudkastets § 54,

nr. 7, skulle medregne i sin skattepligtige formue.

I martsforslaget var hverken ligningslovens eller kommissionsudkastets regel medtaget.

Bestemmelsen i ligningsloven tilsigter at udelukke, at skatteydere ved tegning af livsforsikringspolicer med betydelige præmieindskud een gang for alle eller over et kort åremål skulle kunne unddrage de i forsikringen indskudte beløb fra formuebeskatning, uden at de samtidig gav afkald på at disponere over disse pengemidler i det omfang, hvori de kunne få dem udbetalt i form af lån mod sikkerhed i policen. Da ligningslovens regel herefter forekommer velbegrunder, har man foreslået bestemmelsen opretholdt, idet man dog — i overensstemmelse med kommissionsudkastet — har udeladt bestemmelsen om, at reglen ikke finder anvendelse på forsikringer, tegnet før 30. november 1939.

Til § 100.

Om baggrunden for de i denne paragraf foreslåede regler skal gøres følgende bemærkninger:

Båndlagt formue, hvoraf ejeren har indtægtsnydelsen, beskattes efter gældende lov som formue for ham, uanset at han er berøvet rådigheden over formuen. Denne regel, hvorefter formueskattepligten opretholdes, uanset rådighedsindskrænkningen, når ejendomsretten og indtægtsnydelsen er på samme hånd, er velmotiveret og foreslås derfor opretholdt, hvortil der ikke kræves særlige lovregler. Derimod er særlige regler tiltrængt, dels for tilfælde, hvor ejendomsret og indtægtsnydelse er på forskellig hånd, dels for tilfælde, hvor en formue er båndlagt med bestemmelse om, at renterne ikke kan hæves.

For de førstnævnte tilfælde giver statsskatte-lovens § 12, nr. 2, følgende regel: „Når den, der har ret til den fremtidige besiddelse af en kapital, er descendant af eller arveberettiget efter rentenyderen, svarer rentenyderen formueskat af kapitalen. Det samme gælder i alle tilfælde, hvor rentenyderen selv har fraskrevet sig retten til kapitalen“.

For de sidstnævnte tilfælde fastsætter den nævnte lovbestemmelse følgende regel: „Ligesom den, der har båndlagt en kapital til fordel for andre, men således at renten foreløbig skal tillægges kapitalen, vedvarende svarer formueskat af denne“.

Disse regler har givet anledning til mange tvivlsspørgsmål, og den praksis, som har måttet udvikle sig på basis af reglerne, har ofte medført urimelige og tilfældige resultater. En ændring af disse regler synes derfor i høj grad påkrævet.

Stk. 1. Den ovenfor anførte regel i statsskatte-loven, hvorefter det påhviler rentenyderen at svare